

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Ioanna filia Ducis Sufflaciae regina proclamatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

lentiam omniaque inviolabilis amicitiae officia Noallio pollicitus, & Dudlaus Eduar.

Initio Quintilis Dudlaus Northumbriae Dux, Gallicarum partium suimet commodi gratia perstudiosus, magno comitante Nobilium globo Grenuico Londinum venit ad Noallium, tum in suburbio Australi diversantem. Cum eo aliquamdiu colloquutus, postquam intellexit Noallium eam ob causam, uti sparsum fuit, praecipue missum, ut impediret, ne, si quid Eduardo humani accideret, Maria in reginam eligeretur; quod Imperatori Carolo addictam factionem omnibus modis moliri palam erat, omnem in eo operam promisit, ac de pleraque aulica Nobilitate idem sperare iussit, iis quidem verbis, ut ingens hominis ambitio facile appareret. Quamque minus salubri loco Legatum diversari animadvertisset, diversorii longe commodioris usum ei obtulit. Non multo post ejusdem Ducis instinctu Senatus habetur: ad quem introductus Noallius, sive sua sponte, sive a Dudlao inductus, inter cetera a rege Christianissimo mandatum sibi esse dixit, *ut exponeret, compertum ipsi esse, quomodo Imperator Legationem, cuius principes essent, domini de Courrieres, de Tholose, & Vicarius Aumontius, in Angliam decreverit, sub praetextu quidem regem e morbo decumbentem, officii gratia visitandi, revera autem regnum pro Maria ambiendi.* Ad haec, prius habita deliberatione, quum idem ex aliis quoque locis jamdiu esset nunciatum, aut nunciatum diceretur, regii Consilii nomine a Northumbrio responsum fuit: *qui primum pro tam insigni benevolentia & fraterno amore erga regem ac regnum gratias agit, de ipso ac regno universo eadem regem Christianissimum sperare iussit. Ad Legatos vero qui ab Imperatore venturi dicebantur, quod attinet, excludi eos nequaquam posse; ac si quid aliud sub eius Legationis praetextu machinari conentur, jam provisum sibi esse ne quid effectum dare possint.*

IV. Tandem mortuus est Grenovici Eduardus 6. Julii Anno 1553. aetatis suae anno decimo septimo, regni vero septimo, eodem mensis die quo pater ejus Thomam Morum capite feriendum ante aliquot annos curaverat: Deo justitiam suam restatam facientem, peccata patrum in filiis puniri debet, quod nullus plane ex Henrici liberis (quos ille ut multiplicaret ac posteritati perpetuaret, toties matrimonia mutare se fingebat) sobolem ullam ex se reliquerit (licet omnes ju-

venta florerent) sed steriles transferint, sine prole aut germine, ne patris tam impii propagullas radices ageret, aut bonis Ecclesiae periculum scelus ablati frueretur. Eduardus motiens testamentum fecit, in quo inter alia coronae haerem instituit Janam Graiam, Suffolciensis Ducis filiam, Dudlæi Northumbriae Comitum filio nuper nuptam, exclusis Maria & Elisabetha sororibus, ut quæ Henrico adhuc regnante, publico Curiae decreto illegitimae ac regni incapaces essent pronunciatae. Quis vero dubitasset, quin Northumbrius tantis opibus instructus, ac Principis favore subnixus, & ad imperium evectus, factiosus insuper, vigilans, audax, mulierculis illis, in rebus Mundi parum versatis, nullo negotio regnum fuerit crepturus? Sed enim Deus Optimus Maximus, ut omnes intelligerent a se uno regna dari ac transferri, contra omnium mortalium judicia, Northumbrii ambitionem ita repressit, ut pro regio throno, in supplicii locum productus, caput suum publicae quieti consecravit.

V. Altero die post regis Eduardi mortem, circa vesperam, Dudlæus Northumbriae Dux Clintonum rei maritimae praefectum, & Jacobum Scroppium, una cum Nobilium globo ac novo praesidio in arcem Londinensem mittit, ac praecipuam fere Nobilitatem in verba Joannae, Suffolciensis Ducis filiae, jurare cogit. Paucos post dies eadem Joanna publico edicto, Angliae, Franciae & Hiberniae regina proclamatur: quam rem populus inusitato silentio indigne se ferre demonstravit, quorum unus, cui Gilberto Porto nomen, nescio quid obloqui ausus, ignominiosa poena, defectis auriculis, castigatus fuit; alii in carceres conjecti sunt inter quos fuit Franciscus Inglefeldus, Eques auratus. Sequenti Dominica nova regina per Tamisiam fluvium regali pompa in arcem in vecta fuit, multo tormentorum fragore excepta: eundem locum non multo post & vitae & felicitatis sepulchrum nacta. Postridie ejus nomine Edictum publicatur: quod hic inferendum putavi, ut sciatur, quæ Angliae reginis de illegitimis natalibus ab ipsis etiam Anglis objecta sunt, quibus fundamentis nitantur.

Ioanna, Dei gratia, Anglia, Francia & Hiberniae regina, Fidei in terris defensor, supremum Anglicanae & Hibernicae Ecclesiae sub Christo caput, omnibus & singulis nostris bene amatis & fidelibus subditis, Salutem.

Quandam

Quandoquidem Eduardus VI cognatus noster charissimus (cujus anima Deus sit propitijs) patentibus litteris, anno regni ipsius VII. die XXI. Quintilis, in presentia & cum consensu principum Consiliariorum, Iudicum, & aliorum gravium & prudentissimorum virorum, (quod id ad regni emolumentum & securitatem facere videretur) scriptis, regis ipsius manu subsignatis, & magno sigillo confirmatis declaravit, vi Actus cujusdam & diplomatis ab Henrico VIII progenitore nostro & magno patre, felicis memorie ita constitutum atque ordinatum esse, ut Eduardo filio sine hereditibus defuncto, Regni hujus coronam & imperium ad Mariam natu majorem filiam; hac vero ita sine liberis decedente, ad secundam filiam Elisabetham ejusque legitimos heredes, in conditionibus quae à dicto rege Henrico ad limitandam successionem tum fuerunt appositae, devolveretur: at vero postea praedicta Maria & Elisabetha illegitima declarata sunt, utpote illa quidem à Catharina Austriaca, haec ex Anna Bolena progenita, quarum utriusque cum Henrico rege matrimonium, & secundum divinum Verbum & Ecclesiasticas leges, interpositio divortio, invalidum & nullum declaratum, & utriusque illud divortium Parlamenti auctoritate, specialiter vero XXI. anno regni ejusdem Henrici, approbatum & confirmatum fuit, ac postea ratum & firmum mansit. Eamque ob causam praedicta Maria & Elisabetha manifesto jure ad talem hereditatem adveniendam, & hujus regni coronam, imperium, honores, dominia, &c. accipiendam inhabiles sint & incapaces, &c.

Cetera quae sequuntur nimis proluxa omitto; illa potuisse contentum, ex quibus quum appareat, Mariam Catharinae filiam nullam aliam ob causam quam ob divortium regni hereditate fuisse exclusam; divortium vero illud omnium recte sententiarum calculo & Martyrum Sanguine illegitimum sit, & ipso jure nullum: luce sane clarius constat, Henrici cum Anna Bolena nuptias omnibus divinis & humanis legibus contrarias fuisse. Quumque Maria, ut postea videbimus, tamquam legitimo matrimonio prognata in reginam electa fuerit, facile intelligi potest quo jure post illam Elisabetha regnum usurparit. Dudlaeus certe, ut eas excluderet sic uti dictum est, omnem movit lapidem ut in suam familiam regiam potestatem transportaret, usus inter alia Praedicatorum sive Ministrorum opera, qui è suggestu ad populum tam Mariae quam Elisabethae causam palam impugnabant, Joanne vero defendebant, ejusque virtutes, ac praecipue summum religionis studium mirifice commendabant. Quin etiam à regni optimatibus fidem jurejurando sancitam, & Syngraphas

Joannam reginam agnoscentium & obedientiam ei spondentium Dudlaeus idem exegit. Cui quæso tunc non visa fuisset deplorata Mariae causa? utpote adversarium eum habentis, in cujus manu titulus, dignitas, atque adeo totius regni opes erant, cujus partes proceres potentissimi sequebantur, cui etiam Galliarum Rex Henricus, quem Dudlaeus tradita Bolonia sibi demeruerat, impense favebat & cui praedicantium greges prophetando ad plebem subserviebant! In Carolo Imperatore parum spei erat, multorum armis circumfesso, & immensa negotiorum mole oppresso, ut licet maxime vellet, auxilium tamen mittere non posset. Iam enim Henricus Galliarum rex Protectorem se Germanicæ libertatis, & Protestantium Principum captivorum vindicem scripserat, istoque cum Mauricio Saxone & Marchione Brandenburgico federe Carolo Imperatori bellum moverat molestissimum ac periculosissimum, quo tres amplissima civitates & Episcopatus, Tullensis, Virdunensis & Metensis ab Imperio avulsæ sunt. Quin enim Oenipontano oppido, in quo Carolus eodem adhuc die fuerat, à Mauricio subito occupato, parum abfuit quin ipse Cæsar in Confederatorum potestate fuerit redactus. Quibus difficultatibus circumventus Cæsar, eorum quæ in Anglia gererentur curam habere non potuit. Maria nihilominus per Secretarium quendam & amicos de morte Regis simul & de Northumbrii qui nonnullos jam ad eam in potestatem suam redigendam miserat, consilio certior facta, noctu conscenso equo summa celeritate ad Norfolkicæ Ducem Thomam III. Havvardum se recepit. Erant vero tum Londini adhuc Cæsarei oratores, quorum persuasionibus & multorum procerum ultro accurrentium, nimirum Darbiensis, Haltingiæ, Suffexiæ Comitum, & aliorum studio effectum est, ut Maria regina fuerit proclamata. Anno 1553. 19 Julii. Mox ex omnibus undique partibus tantus ad illam factus est concursus, ut paucorum dierum spacio ad quindecim hominum millia circa se haberet. Ex optimatibus etiam plerique ad eam confluebant, ejusque sequebantur auspicia, his tamen conditionibus, ne Principi extero sive alienigenæ nuberet, nec quidquam in religione tum usitata mutaret quas illa acceperat, ut quæ fortunam suam efflorescentem modis omnibus adjuvandam existimaret.

VI. Cum hoc comitatu, vel exercitu potius Maria rectà Londinium petiit. Quum vero de tu-

R

multo